

vente, yttrede den høitærede Justitsminister jo megen Smødelommen imod det, siger jeg, da man jo kjendte den høitærede Justitsministers Udtalelser i denne Retning, saaledes som de kaldt under Interpellationen i 1876, og det var da navnlig angaaende det Punkt, som her er fremdraget, at den høitærede Justitsminister den Gang erklærede sig i Overensstemmelse med den nuværende Forslagsstiller. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, at den ærede Forslagsstiller indskrænker sig til, hvad han har meget gode Chancer for denne Gang, nemlig at skyde en lille Brevche i hele denne Materie. En saadan lille Brevche kan ikke alene have sin Betydning, netop med Hensyn til dette Lovforslags hele Indhold, men ogsaa derved, at det netop er en Brevche, som skydes i denne Materie og derved gjør, at man saa meget lettere kan komme ind paa den, om jeg saa maa sige, en anden Gang. Hvis man nu skulde gaa til at supplere Lovforslaget med en Række Bestemmelser, som med Jætte kunde pntes fra en eller anden Side, saa tror jeg, at man vil udsætte sig for, at det slet ikke bliver til Noget med Lovforslaget, saa det ikke kan fremmes, ikke kan føres igjennem, saa at det ikke bliver til Lov. Det er det, som jeg troer, at man bør undgaa, og jeg mener derfor, at den ærede Forslagsstiller har handlet klogt i, netop at indskrænke sig til det Punkt, hvor han forud kunde formode — jeg tør endog saa næsten sige vide — at han neppe fra nogen Side vilde møde nogen Hindring, men at han netop traf det, som i hvert Fald de Flestes Ønsker samstemme om. Jeg vil altsaa sige, at efter den Opfattelse, jeg har, kunde jeg ansæ det for rigtigt, at dette Forslag ikke en Gang gif til Udvalg, men at det uden videre gif til 2den Behandling, og at de Medlemmer, som interesserede sig derfor, stillede Endringsforslag, ligesom den høitærede Justitsminister jo har udtalt at ville gjøre det Sammr. Kommer Sagen i Udvalg, tror jeg nemlig, at man udsætter sig meget let for, at Enhver vil sætte Noget ind, og det Hele saa bliver til ingen Ting. Med Hensyn til selve Texten i Lovforslaget skal jeg kun gjøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det begynder saaledes: „Hvad gift Kvinde erhverver ved personligt Arbeide“ osv. Hvad skal der forstås ved dette Udtryk „personligt Arbeide?“ Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Th. Nielsen), netop reiste det Spørgsmaal: Hvad er egentlig personligt Arbeide? Dette Udtryk er ogsaa forekommet mig noget tvivlsomt. Jeg tror slet ikke at tage fejl af den ærede Forslagsstiller's Hensigt eller Mening med dette Udtryk, og navnlig tror jeg ikke, at han har ment, at Udtrykket skulde betyde Arbeide, som netop udføres med egne Hænder. (Th. Nielsen: Det skulde man dog tro!) Sa, men jeg har ikke opfattet det saaledes og pnsker i alt Fald ikke, at det opfattes saaledes, og min Opfattelse tror jeg heller ikke er

uforenelig med Udtrykket. I alt Fald kunde man sætte et andet Udtryk i Stedet derfor, saaledes at det blev ensbetydende med „egen Virksomhed“, saaledes at der altsaa kommer til at staa: „Hvad gift Kvinde erhverver ved egen Virksomhed“, eller i alt Fald modificere Udtrykket paa en saadan Maade, at denne Tanke kom til at ligge deri. Jeg skal tillade mig at nævne et lille Exempel, for maaste at gjøre klarere, hvad jeg mener. Jeg tror ikke, at det saa sjældent er Tilfældet baade i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne — jeg veed ikke, om det ogsaa er Tilfældet paa Landet — at en Kone ernærer sig og har Fortjeneste ved Syning. Det kan nu være paa den Maade, at hun fortjener ved Syning, forsaavidt hun kun udfører det ved Arbeide med egne Hænder eller i alt Fald ved Hjælp af en Symakine; men det er ikke saa sjældent Tilfældet, navnlig her i Byen og i de andre Kjøbstæder, at en Kone har, hvad man kalder en Damestrøberforretning, hun syer Kjoler for Damer. Dette Arbeide udfører hun langt fra absolut ved egne Hænder. Hun er den, som forestaar Bedelsen af en Systue, men paa Systuen findes ogsaa andre Kræfter, som hun betaler. Der findes jo Syjomfruer, som arbeide i hendes Tjeneste, og hvis Arbeide hun betaler. Det Arbeide, som disse Medhjælperster udføre, kan man kun uegentlig kalde Damestrøberindens personlige Arbeide; men det hører jo dog saa aldeles til den Virksomhed, hun personlig leder, at jeg egentlig ikke nærer Tvivl om, at den ærede Forslagsstiller har ment, at ogsaa i saadanne Tilfælde maatte dette regnes med til personligt Arbeide. Jeg skal altsaa kun henstille, hvor vidt dette Udtryk „personligt Arbeide“ ikke burde ombyttes med Udtryk som „egen Virksomhed“ eller anden Udtryk, som paa en tilfredsstillende Maade kunde betegne en saadan Tanke. — Der var et Punkt, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) bragte under Omtale, og som jeg kunde tænke mig skulde være det, som nærmest kunde komme med, dersom der overhovedet skulde være Spørgsmaal om at give Lovforslaget nogen Tilføjning, saaledes at det omfattede Mere og Andet, end det for Diebliffet gjør. Det er Spørgsmaalet om Konfirmation af Hætepagter. Jeg tror ikke, min Erindring skaffer mig, naar jeg siger, at den høitærede Justitsminister under et af sine Foredrag i Anledning af den Interpellation, der fandt Sted i 1876 om denne Materie fra den ærede Forslagsstiller's Side, yttrede, at dette netop var et Punkt, som han vilde gaa med til. Dersom min Erindring ikke sluffer mig, saa yttrede den høitærede Justitsminister den Gang nogen Tvivl om, hvor vidt efter den bestaaende Retsforfatning, saaledes som vi have den, Konfirmation af Hætepagter behøves eller ikke. Jeg tillod mig den Gang at sige, at naar man ikke med Sikkerhed vidste, om en saadan behøvedes eller ikke, kunde man ikke forsvare at unblade at søge en saadan Konfirmation, naar